

vil jeg gjøre opmærksom paa, at det dog i Grunden ikke er mere end lidt over Halvdelen af den begjærede Sum, der nægtes, idet den samlede Forhøielse er 4,000 Kr. og den samlede Nægtelse kun angaar 2—3,000 Kr. Under Nr. 137 er Udvalget enigt om at stille Vædringsforslag om en Nedsættelse til Fyrvæsenet af 20,000 Kr. Meningen dermed er ikke at nægte noget Arbeide, men Grunden er den, at Udvalget er kommet til den Erkjendelse, at den Sum, der opføres, ikke anvendes; den budgetterede Sum staar ikke i noget virkelig reelt Forhold til den anvendte Sum, og det er ikke rigtigt at kalkulere de ordentlige Bygningsudgifter høiere, end det virkelig behøves. Derfor har man foreslaaet Nedsættelse for at komme bort fra denne mindre heldige Bøstæringsmaade. Vædringsforslagene Nr. 138 og 139 ere Nægter, der ere begrundede i, at disse Forslag tidligere have været fremsatte, men ere nægtede. Ikke desto mindre har Marineministeriet sat sig ud over disse Nægter og taget de paa gjældende Bevillinger paa provisorisk Lov, uden at det for os er tilstrækkelig bevist, at der har ligget saadanne Forhold til Grund derfor, som vilde kunne retfærdiggjøre, at en saadan Foranstaltning var taget paa forventet Tillægsbevilling. Det er meget rigtigt, hvad der er blevet bemærket her, at enhver Foranstaltning, der er stillet udenfor en Finantsloov, ikke derved eo ipso er bleven forfæstelig, men Spørgsmaalet afhænger af paa den ene Side, om den er grundlovsstridig, og paa den anden Side, om den er begrundet i virkelige Nødvendigheder, som fra Udvalgets Side maa anerkjendes at ville have givet tilstrækkelig Hjemmel for at afholde Udgiften efter den hidtil gjældende Praxis paa Grundlag af forventet Tillægsbevilling; men det ere vi ikke bleven overbeviste om med Hensyn til disse to Punkter. — Vædringerne paa § 26 antager jeg ikke, jeg behøver nærmere at motivere; det vilde kun tage megen Tid, og Eftillingen med Hensyn til Marineministeriets Budget er jo selvfølgelig den samme, som den har været med Hensyn til Krigsministeriet, det er de samme Grundbetragtninger, som her maa gjøres gjældende; og da jeg antager, at den store Debat, der fandt Sted i Gaar, har været tilstrækkelig oplysende, vil jeg ikke spille Thingets Tid med at komme ind paa Gjen-tagelser her.

Scharling: Jeg skal ikke opholde Thinget ret længe, idet jeg ikke finder det nødvendigt at gaa ind paa alle de enkelte Vædringsforslag paa det foreliggende Afsnit,

som jo den ærede Ordfører nu har gennemgaaet fra sit Standpunkt, og som vistnok den ærede Marineminister vil gennemgaa fra sit Standpunkt, og til denne Sidste vil Mindretallet paa de fleste Punkter kunne slutte sig, hvor der ikke foreligger Indstilling fra det hele Udvalg. Jeg skal derfor kun i al Almindelighed fremhæve, at Hovednedsættelserne paa det foreliggende Afsnit jo ramme Værftsarbejderne, idet der paa § 23 foreslaas Nedsættelser til et samlet Beløb af cirka 280,000 Kr., og paa § 26 til et Beløb af 850,000 Kr., foruden forskjellige særlig opførte Arbeider, som slutte sig nær dertil. Den ærede Ordfører gjorde gjældende, at der var nogen Tilbøielighed til at gaa for rask frem paa Værftet og med Marinens Arbeide, og at man derfor fandt det nødvendigt at holde igjen. Jeg har den absolut modsatte Opfattelse. Jeg tror, at der hos Rigsdagen, i alt Fald hos dette Thing, har været en for stærk Tilbageholdenhed paa Marinens Budget lige overfor Værftsarbejderne, og at vi ere langt fra at have naaet det Standpunkt, som man under tidligere Forhandlinger stadig har forudsat, at man skulde have naaet paa nærværende Tidspunkt, det er saa langt fra, at man er forud, at der er Adskilligt, der skal indhentes og holdes i Orden; og jeg tror, at netop paa en Tid, hvor det synes at være saa overordentlig vanskeligt at blive enig om, hvad der skal gjøres med Hensyn til de øvrige Forvarsforanstaltninger, vil det være særdeles hensigtsmæssigt, om man satte endog forøget Kraft paa den Side af Forvarsvæsenet, om hvilken der dog i alt Fald synes at være en overveiende Enighed i Rigsdagen, og navnlig forekommer det mig, at den Del af Rigsdagen, som særlig gjør gjældende, at det er Sjælland i dets Helhed, som maa forvares i første Linie, nemlig dette Thing, maa nære dobbelt Iver for at udvikle det Værn, som skal løse denne Opgave, nemlig Flaaden, og at jo mindre man vil bevilge til Flaadens Udvikling, desto mere nødvendigt vil det blive at tage fat paa andre Arbeider, som Krigsbestyrelsen foreslaar. Jeg tror derfor, at paa den Tid, da man desværre ikke kan naae til Enighed om andre Forvarsforanstaltninger, er der dobbelt Opfordring til at tage kraftigt fat paa Flaaden. Paa Grund af den stærkt fremrykkede Tid i Aftes tog jeg ikke Del i den Debat, som det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) havde reist. Da han imidlertid udtrykkelig pegede paa mig som en af dem, der stod paa et Standpunkt, som var hans ganske modsat, skal jeg kun ganske kort bemærke, at det ganske vist er Tilfældet. Jeg staar paa et